

Moira Buffini

Host

ZPĚVOZÁŘ

Loví ty, co září

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu
čl. 4 směrnice 2019/790/EU je bez souhlasu
nositele práv zakázána.

Songlight

Text © Moira Buffini, 2024

All rights reserved

Map and illustrations © David Wyatt

Cover design by Faber

Translation © Magdaléna Musichina, 2025

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2025

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2963-6 (PDF)

ISBN 978-80-275-2964-3 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2965-0 (MobiPocket)

Midie

*Obdař nás, již vždy hledáme rovnováhu,
moudrostí, abychom mohli býti pastýři stvoření.*

Starodávná modlitba k bohyni Gale
Fragment z *Knihy trýzně*

Prolog

KAIRA

Naposledy vycházím ze svého pokoje. Nemůžu si vzít nic s sebou, protože to musí vypadat, že jdu jen na nákup, jako obvykle. Oblékám si kabát. Nový jsem neměla už roky, ruce mi trčí z rukávů a ztrapňují mě svou délkou, připomínají spíš měkké pařátky nějakého ptáčka. Prohlížím si svůj odraz v malém zrcátku. Po dnešku se do něj už nikdy nepodívám. Je mi sedmnáct, ale málokdo by to uhodl. Na svůj věk jsem drobná, po nemoci vyhublá a tuctová jako fazole. A ani silné brýle celkový dojem nijak nevylepší. Neodvážuju se přemýšlet o tom, co se chystám udělat. Srdce mi tluče do žeber.

Přestaň myslet, říkám si. Prostě běž. Zavírám za sebou dveře.

Do nosu mě udeří pach šunky a zelí. V kuchyni vaří má nová matka. Utěšuju se myšlenkou, že už nikdy nebudu muset jíst tu její šlichtu.

„Jdu na trh,“ volám na ni.

Išbella vyhlédne z kuchyně. Když k nám přišla, měla v sobě jakousi ostrou eleganci. Nosila cípaté šaty s nažehlenými sklady, připomínajícími čepele nožů, a rty měla vždy namalované rudě. Teď vypadá unaveně a zmačkaně — a cokoliv, co řeknu nebo udělám, ji odírá jako břity na struhadle.

„A co tatínkovy holínky?“ zajímá se.

„Už jsou vyleštěné.“ Usmívám se a ukazuju na lesknoucí se boty.

„Přines mi plechovku kuřecí pasty,“ úkoluje mě.

„Nepřinesu,“ odpovídám jí v duchu. A odcházím.

Ovane mě čerstvý vzduch. Až se mi z něj točí hlava. Když mířím k tržišti, kolem vyje a skučí vítr. Jenže já nejdu nakupovat. Utíkám pryč.

Vysílám vysoko do vzduchu úponek myšlenky, přesně tak, jak mě to naučila Cassandra. Jediný, osamocený tón zpěvozáře, s přesně daným cílem. Cítím, jak se dotýká její duše.

„Jsem na cestě,“ informuju ji.

Cítím, jak se Kassandřina přítomnost rozjasňuje, když mě vpouští do svého vědomí. Na okamžik zahlédnu svět jejíma očima. Odchází z práce, míří chodbou k východu z nemocnice. Míjí staršího lékaře a kývá na něj.

„Dobrou noc, sestro,“ slyším ho říkat.

Kassandra opouští budovu. Její krok je ladný a nenuceně pružný, v ničem se nepodobá mému nejistému kulhání. Když jsem ve zpěvozáři s ní, cítím tak nenadálé, naléhavé štěstí, až mě to skoro zraňuje. Nechat se zalít jejím světlem... Je jako ten nejdokonalejší letní den.

Když jsem ležela v nemocnici, Cassandra, která tam pracuje jako zdravotní sestra, mi zachránila život. Vycítila mou zpěvozář ještě předtím, než jsem se ji vůbec odvážila jakkoliv pojmenovat.

„Víš, co jsi zač, že ano?“ zeptala se. Mluvila, aniž by použila svůj hlas, ale i přesto jsem ji slyšela naprosto jasně. Odpověď děla jsem jí stejným způsobem.

„Nečlověk.“

„Ne,“ odvětila. „To slovo nikdy neříkej. Jsi Světloňoška.“

Teď vidím, jak se na promenádě před Kassandrou rozlévají kaluže světla lamp. Velké městské turbíny se otáčejí ve větru a tyčí se nad ní jako les z kovu.

„Víš, kde se sejdeme?“ ptá se.

„Ano,“ přitakávám. „Jsem připravená.“

Cítí zrychlený tlukot mého srdce, mou rozechvělost. „Není snadné získat svobodu. Je to riskantní. Ale správné.“

„Kam půjdeme?“ ptám se.

„Bude jistější, když ti to neřeknu. Neboj se, Ptáčku.“

„Já se nebojím.“

V hloubi duše si přeju, aby mi neříkala Ptáčku. Víím, že to dělá kvůli bezpečnosti — neměly bychom si říkat jmény, ani ve zpěvozári, pro případ, že by nás odposlouchával některý ze Sírénů. Ale „Ptáček“ ve mně vzbuzuje pocit, že jsem malé dítě, o které se ona musí starat.

Přede mnou se rýsuje nádraží pro tramvaje, postavené v mohutném stylu Bratří. Pomalým krokem vycházím na nástupiště. Začínám být unavená, a tak se na chvíli zastavím, abych popadla dech. Postupně nabírám síly, ale je znát, že chřadnoucí horečka po sobě zanechala následky. Rychle se vyčerpám a pravou nohu mám o trochu slabší než levou — občas mě bolí tolik, že se musím podpírat holí. Ale pořád jsem měla větší štěstí než jiní. Přežila jsem.

Nástupiště je plné lidí. Občané čekají po obou stranách kolejí. Snažím se nedívat se na osamocенého inkvizitora v tmavé uniformě, který stojí nahoře na schodech. Projdu kolem něj tak pokorně, jak jen dovedu, a pokračuju po nástupišti dál. Konečně vidím přicházet Kassandru. Míjí inkvizitora a mrká na mě. Ozáří mě náhlý paprsek radosti. Popravdě bych Kassandru následovala třeba až na Měsíc a zpátky.

Přemýšlím o nadcházejících dnech, jež strávím v její společnosti, a paprsek přeroste v záři, která zahřívá celé mé tělo a dodává mi sílu. Úzkost pozvolna mizí.

Budu volná.

Je mi líto tatínka — ale už pro mě bylo neúnosné muset skrývat, kdo doopravdy jsem. Víím, že by se mé tajemství dřív

nebo později prozradilo — a tatínka by ranilo, kdyby se mě musel zbavit. Nikdy ze mě nebude taková dcera, jakou by chtěl mít.

Kassandra stojí opodál, jako bychom byly jen dvě cizí ženy čekající na tramvaj. Nebudu se bát. Nebudu pochybovat. Budu se snažit zasloužit si její přátelství a její péči. Odvážím se na ni pohlédnout, celá má duše září vděčností a láskou.

A pak se to stane.

Ve vzduchu vedle ní se cosi mihne. Postava muže, který na ni upřeně hledí. Záblesk kohosi v laciném obleku a s kloboukem na oholené hlavě. Je to jeden z nás, Světloňoš, kterého zajali a který teď výměnou za vlastní život musí používat svou zpěvozář, aby chytal ostatní.

Je to Sirén. A na mušce má mou krásnou Kassandru.

ČÁST PRVNÍ

ELSA

Vím, že ve vrši na humry něco je, dřív, než ji vytáhnu nad hladinu. Dokážu tam dole na mořském dně vycítit stvoření, které jsem polapila. Už sežralo návnadu, vyzkoušelo všechny způsoby, jak by se mohlo dostat ven, a zjistilo, že jeho velká klepeta jsou mu jen na obtíž. Dělán, co by udělal každý dobrý rybář, a soustředím se na to, jak nutně potřebuje Northaven jídlo. Na dodávky potravin z Brightlinghelmu se poslední dobou nedá spoléhat a v okolí nemáme žádnou úrodnou zemědělskou půdu. Nahoře na útesech jsou jen rašeliště a bažiny, žádná zelenozlatá pole pšenice, která prý mají na jihu. Naši poslední sklizeň rozsápaly vichřice. Tohle všechno se mi honí hlavou, zatímco táhnu za provaz a vytahuju toho nešťastného tvora z písčitého dna do své lodi.

Miluju pohled na to, jak se blankyt moře slévá s modří oblohy, na slané spršky vody, způsob, jakým musím na vlnách udržovat rovnováhu, oslňující slunce i vítr, jehož poryvy mi zvedají náladu do závratných výšek. Na vodě jsem ve svém živlu — stejně jako býval táta. Můj bratr Piper je starší kadet, cvičí ho do války. Takže když táta umřel, loďka zůstala máti a mně. Máti by jako vdova neměla pracovat mimo dům, takže

jsem se v těch krušných letech po otcově smrti naučila jeho řemeslu já. Myslím, že to mám v krvi. Táta věděl, že mám vodu ráda. Sotva jsem se naučila chodit, brával mě s sebou. Kmital po lodi, culil se na mě a ukazoval mi divy moře. Houpající se vlny zbožňuju natolik, že jakmile vkročím na pevnou zem, připadám si těžká a opuštěná.

Prohlížím si chyceného humra: je to velká samička. Vidím váčky s vajíčky, které si opatruje pod břichem. Obdivuju její modročernou zbroj, její nadpozemské oči. Zrovna past otevírám, když si uvědomím, že už tu nejsem sama.

Potěšeně se usmívám a chvěju se vzrušením z nebezpečí. Přišel za mnou Rye Tern.

„Jaký je úlovek?“ zajímá se.

To už ho vidím — nebo bych spíš měla říct, že ho cítím. Zpěvozář není možné popsat slovy. Rye je se mnou, ale zároveň není. Vidím ho, ale stejně tak nevidím. Je tu ve všech ohledech — ale vnímá ho jen můj šestý smysl. Opírá se o mop, rukávy košile má vyhrnuté. Bude někde v kasárnách, ale mně se jeví, jako by stál na zádi. Pořád jím prosvítá slunce, ale jak k sobě naše mysli navzájem lnou, vidím ho stále jasněji. „Během pochodování jsem zahlédl tvou loď. Nechal jsem se za trest přidělit na úklid, abych mohl přijít.“ Mává mopem. To, jak se navzdory svému těžkostem usmívá, mi převrací srdce vzhůru nohama.

„Lehkomyslný troubo.“ Obracím se k práci, zpátky k humrovi.

Rye ke mně přichází blíž. „Vypadá trochu jako ty.“

„Já se umím líp bránit.“ Taju pod jeho úsměvem.

Jeho zář je teď ještě blíž. Ryeovi se ubránit nedokážu.

„Má pod ocasem váčky s vajíčky,“ říkám mu. „Takže musí zpátky do moře.“

Nakláním se přes bok loďky a nechávám královnu humrů vklouznout zpátky do vody. Sledujeme, jak mizí v hluboké modři. Mám z její svobody radost.

Rye na mou loď přichází, kdykoliv může. Je to jediné místo, kde se cítíme v bezpečí, kde svou lásku nemusíme skrývat.

Tady můžeme být volní, vyletět vysoko do vzduchu, kroužit kolem sebe jako racci — nebo naslouchat hlubinám. Poznáme, když se blíží sledi — cítíme, jak elegantně kloužou vodou a všichni zpívají tentýž tón. Někdy tam bývají žlutoploutví tuňáci, letí pod námi jako padající hvězdy. Vždycky jsou tam taky medúzy, vznášející se v celých hejnech jako duše mrtvých.

Jeho zpěvozář je tím jediným, na co se soustředím, vnímám jen, jak se jeho přítomnost spojuje s tou mou. V břiše mi vyklíčí touha, když si vzpomenu na to, kdy jsem se ho naposledy dotkla doopravdy... Tehdy se snášela noc a na okno mé ložnice někdo zaklepal. Rye stál v zahradě, tak zranitelný, bundu měl roztrženou od rvačky se svým otcem. Tu vzpomínku si uchovávám v srdci. Znovu a znovu mi přichází na mysl — světlo měsíce, které mu dopadalo na kůži, bolest, kterou jsem z něj cítila. Vylezla jsem oknem ven a on mě chytil do náruče. Držela jsem se ho pevně, nechtěla jsem mluvit. Síla jeho těla mi vyrazila dech. Jeho vůně, jeho ocelové paže, jeho rty na mém krku... Nic ve zpěvozáři se tomu nedokáže ani přiblížit.

Sešli jsme společně dolů na Baileyovo pobřeží a zaplavali si. Leželi jsme spolu v písku pod hvězdami. Ledabyly jsme porušili každé pravidlo i zákaz. Když o tom teď přemýšlím — o tom spojení s jeho tělem i myslí —, znovu po něm zatoužím. Chci, aby byl Rye Tern tady, na mé lodi. Chci cítit jeho vůni, líbat ho, objevovat jeho tělo svýma rukama. Rye pozná, na co myslím. Vnímám jeho touhu v každém nádechu.

To, co jsme udělali, je zakázáno. Podle *Hymnu čistoty*, které se musíme učit nazpaměť, jsem teď poskvrněná. Ale jak může být něco takového trestné? Nejsme žádní zrádci, jsme jen Elsa a Rye.

„Musím tě vidět,“ šeptám.

„Já vím,“ odpoví. „Něco se musí změnit. Musíme být spolu.“

„Přijď za mnou,“ prosím ho. „Dolů na Baileyovo pobřeží. Dneska večer. Doopravdy.“

„Není to bezpečné.“

„Já vím.“

Naše zpěvozář zní jediným ostrým tónem touhy. Potřebuju mít jeho rty na svých, cítit, jak se ke mně tiskne, obemknout ho svýma nohama. Držíme ten tón, vydechujeme svou touhu, až se zdá, že celý oceán zpívá naši melodii.

Pak vnímám, jak se ohlíží přes rameno. Na vteřinu vidím svět jeho očima. Je v jídelně a vytírá podlahu. Slyším, jak se k němu blíží těžké kroky.

„Někdo jde,“ říká. Jeho teplo a síla okamžitě vyprchávají.

Je pryč a ve mně panuje zmatek.

Kvalita zvuku všude kolem se náhle mění. Opět si uvědomuju vánek, vodu šplouchající po stranách lodi. Nesnáším, když takhle náhle zmizí.

Vytáhnu sítě a otáčím se zpátky k Northavenu. Tam není má zpěvozář žádoucí. Nosím ji pohřbenou hluboko pod plícemi. Zatlačuju ji dolů do nohou, do paží, skrývám ji pod nehty. Jestli má v našem městě zpěvozář ještě někdo jiný, musí ji šikovně tajit. Pokud ale vím, jsme to jen já a Rye. V Northavenu je zpěvozář přítěží, je zrádná. Občas ve vzduchu zachytím nějaký tón, jako barvu na tkalcovském stavu, povzdech, jako když mizí voda v odtoku, nebo spletence myšlenek zaznívajících jako praskání ohně. Ale pak si toho jejich původce všimne a najednou z toho jde úzkost a těžko se dýchá. Sama ten pocit znám. Když se k moci dostal Velký bratr Peregrin, v době, kdy byla máma ještě malá, byli všichni nelidé likvidováni. Místní chrám zasvěcený bohyni Gale byl uzavřen a zamčen. Všem, o kterých bylo známo, že jsou nadaní zpěvozáři, byl kolem lebky upevněn olověný okov, načež byli odvezeni do Brightlinghelmu a zotročeni. Každých několik let k nám do města přichází inkvizitor s některým ze svých Sirénů, aby prověřili obyvatelstvo. Posledně s sebou odvedli starou Ellie Bramblingovou, pana Robertse a Serena Younga. Tehdy jsem byla jen mladší sboristka a má zpěvozář se ještě plně neprojevila.

Než inkvizitor odešel, předstoupil před nás společně s našimi patriarchy a snažil se nám vtlouct do hlavy, jak rozpoznat

příznaky. Pokud v sobě tuto mutaci, tuto zkaženost máme, brzy to vyjde najevo. Pokud si u sebe nebo u druhých všimneme příznaků, jsme povinováni je nahlásit. Cítili jsme někdy, když jsme byli sami, přítomnost někoho jiného? Dokázali jsme někdy vytušit, co si ostatní myslí? Měli jsme někdy pocit, že se vznášíme, že jsme mimo svá těla? Připadalo nám někdy, že nás ovládá cizí vůle? Pokud bychom pojali podezření, že je mezi námi nečlověk, nebo pocítili nelidskou skvrnu na vlastní duši, musíme to neprodleně ohlásit. Pokud budeme upřímní, nic zlého se nám nestane. Naše zpěvozář bude pouze zpacifikována. Budeme ji moct využívat ve službách Bratří.

„Ne, díky,“ odpovídala jsem v duchu, když se má zpěvozář později rozvinula v plné síle. Noc co noc jsem se budila se zjištěním, že se vznáším vysoko nad domem. Nebo jsem se plavila na lodi a najednou jako bych na sebe shlížela z oblohy, jako bych rozuměla ptačímu zpěvu nebo pozorovala svět očima tuleňů, kteří mě sledovali při práci. Cítila jsem silné propojení se vším živým. A byla jsem hrozně, hrozně vyděšená.

Pak se na mé lodi jednoho dne objevil Rye Tern. Zнала jsem ho odjakživa — byl jedním z Piperových přátel. Objevil se ve zpěvozáři, když jsem vytahovala sítě. Snažila jsem se ho ignorovat, srdce mi bušilo hrůzou. *Nečlověk. Nečlověk.*

„Vím, že mě vidíš, Elso.“

„Nech mě na pokoji, nečlověče,“ odbyla jsem ho.

„Taky jsi nečlověk, ty hloupá. Co hodláš dělat?“ zeptal se. „Udat mě?“

Neměla jsem na to co říct, jen mi po tváři pomalu stékala slza.

„Je to podělanej zlej sen, co?“ řekl Rye tiše. Přikývla jsem.

Chvilí jsme kolem sebe kroužili jako kočky s tasenými drápy, neodvažovali jsme se jeden druhému důvěřovat. Ale mít spřízněnou duši byla taková úleva. Když se u mě začala zpěvozář projevovat, cítila jsem se kvůli své odlišnosti osamělá a neuvěřitelně vystrašená. Bylo to o dost horší než poprvé do-

stat měsíčky. Bolest a zakrvácené hadry nebyly nic v porovnání se strachem, který mě zaplavoval, když má mysl náhle opouštěla tělo. Jakmile jsem začala zachycovat skryté myšlenky ostatních, vnímat, jak se jejich pocity liší od slov, která říkají, naplňovala mě osamělá hrůza. Ale mě s Ryem naše jinakost spojovala. Každé naše setkání pro mě bylo útěchou. Možná bych Rye milovala, i kdyby byl šeredný jako noc, protože jeho bolest, jeho vztek, upřímná laskavost nebo to, jak dokáže najít humor i v těch nejtemnějších okamžicích — to všechno je na něm nádherné. Ale já jsem ho viděla dospívat z chlapce v muže a Rye Tern není ošklivý ani náhodou. Rye Tern je krasavec. Od jeho dlouhých řas až po nádherné lopatky — každičký kousek jeho těla mě vzrušuje.

Na břehu, když se vidíme tváří v tvář, si mezi sebou udržujeme odstup. Ani Piper, můj vlastní bratr, neví, jak jsme propojeni. Ale naše písňe se prolínají. Existuje pro to slovo.

Harmonie.

ELSA

Vplouvám do přístavu a sleduju, jak se nad našimi domovy jako křídla bohů míhají stíny větrných turbín. Město je zabudované do strmých úbočí svažujících se od vřesovišť nahoře, kde vysoké turbíny zachycují vítr vanoucí od pobřeží. Dívám se na bílé domy obkružující zátoku, na vchodové dveře natřené jasnými barvami. Přehlížím ostnatý drát, kulometná hnízda i strážní věže, snažím se zapomenout na ošklivost války.

Srdcem Northavenu je jeho přírodní přístav. Z jedné strany nás chrání dlouhé nábřeží s vlnolamem, na druhé je mechem zarostlý mys, klesající dolů k Baileyovu pobřeží, naší zlaté písčité pláži. Dál za ním, na severu, není nic než vřesoviště a bažiny. Přebývají tam jen pastevci. Na východ a na jih od našeho velkého ostrova leží rozsáhlý Greensward, odkud pochází má matka. Je to neprostupný, hornatý les. Lidé tam žijí v kočovných kmenech, které se živí obchodováním na trzích. Právě na jednom takovém trhu se má greenswardská máti setkala s mým tátou, námořníkem z Northavenu. Středem ostrova nevede žádná cesta, takže se do našeho hlavního města Brightlinghelmu nelze dostat jinak než po moři. Zásobovací lodě připlouvají a odplouvají, dva dny proplouvají skrz válkou zjiz-

vené Almské úžiny, s trochou štěstí občas přivezou obilí, a pryč odvázejí ryby a všechny naše muže.

Northaven je pěkné město, statečné. Aylíšské přepadové jednotky jsme odrazili už více než jednou. Ale když se blížím k přístavu, stahuje se mi hrdlo a v ramenou mi sílí napětí. Domov.

Čeká na mě paní Sweeneyová. Její manžel je správcem našeho přístavu — ale paní Sweeneyová za něj dělá všechnu práci. On je příliš zaneprázdněný nasáváním v hostinci U Ústříčnicka. Tvář paní Sweeneyové je stejně ošlehaná větrem jako vybledlý brightlandský prapor, který vlaje nade dveřmi jejího domu. Obvykle si mě na uvítanou láskyplně dobírá. Má mě ráda — mezi matriarchami jako jedna z mála, to je jisté. Očekávám jeden z jejích škádlivých úsměvů, ale ona se dnes tváří rozrušeně.

„Máš pořádný malér, Elso,“ říká. „Přijel vyslanec Wheeler.“ Svýma velkýma červenýma rukama mě vytáhne z lodi. „Připlul na zásobovací lodi z Brightlinghelmu.“

Stočím pohled k našemu největšímu přístavišti a už tu loď vidím, turbíny hučí, ze šroubů odkapává rez, právě ji na zpáteční cestu nakládají chlazenými rybami a mořskými plody. Srdce se mi svírá. Vyslanci přicházejí do vesnic se zprávami a výnosy. Jsou naším spojením s Brightlinghelmem a mají pravomoci Bratří. Wheelerovi u nás všichni podlézají — ale zprávy, které přináší, nikdy nejsou dobré.

„Ztratila jsem pojem o čase,“ vyhrknu zděšeně.

Zpěvozář je obzvláště citlivá na skupinové lidské hlasy a já slyším náš sbor, jeho tklivý zpěv mi rozechvívá kosti v těle. Měla bych tam být s nimi.

„Postarám se o tvůj úlovek,“ nabízí se paní Sweeneyová. „Utíkej.“

Až v polovině nábřeží si uvědomím, že s sebou nesu tři makrely, které jsem ulovila k večeři. Mám se vrátit a hodit je do lodi? Už takhle příjdu dost pozdě...

Vedle mě se po celé délce přístavní zdi táhne výrazná nástěnná malba. Když kolem ní spěchám, barvy se mi rozpíjejí před očima. Jsou na ní naši udatní chlapi a muži v černo-červených uniformách, odrážející útok nepřátelské hordy Aylisů — d'áblů oblečených do odstínů špinavé modři. Pokaždé když malbu vidím, vzedme se ve mně pýcha, protože Aylise nenávidím víc než cokoliv na světě. Ti suroví parchanti mi zabili tátu.

Klopýtám nahoru po schodech a přecházím přes náměstí. Dnes se pere, ženy ve společné prádelně drhnou košile a polečení, zatímco si děti venku hrají. Všude, kam se podívám, jako by byly těhotné ženy. První manželky, Druhé manželky, vdovy v šedém.

Nevelká, ale působivá Sín starších je vyzdobena našimi brightlandskými vlajkami: černobílý dravý pták vznášející se na červeném poli. Jak se blížím, slyším ostatní dívky ze sboru zpívat hymnu. Zním její text i nářev tak dobře, jako bych ji v sobě měla hluboce zakořeněnou. Svůj part začínám zpívat, ještě než dojdu ke dveřím.

*„Brightland, Brightland, věčně lidský, věčně pravdivý,
Brightland, náš domov, vznešená Země starších,
Bratři nás přetvořili, v čistotě stojíme...“*

Zatlačím do těžkých dveří a bez přemýšlení spěchám dovnitř.

*„Brightland, naše pýcha, s nepřáteli skončujeme,
Bratři jsou vítězni — za svobodu bojujeme...“*

Právě v momentě, kdy se za mnou zabouchnou dveře, slova hymny utichnou. Najednou stojím před celým shromážděním. Hoopoe Guinea, naše sbormistryně, po mně vztekle blýskne očima. Má v Northavenu na starosti všechny sboristky, které jsou ve věku na vdávání. Pořádně si to od ní slíznou, to zaru-

čeně. Mířím do poslední řady zástupu zpěvaček a všichni na mě upírají zrak. Koutkem oka vidím hlouček rozmazané nesouhlasné černi: naši patriarchové. Támhle ten luxusní kabát patří vyslanci Wheelerovi. Nemám odvahu pohlédnout mu do tváře.

Má kamarádka Gailee Robertsová mi dělá místo. Poděšeně shlédne na makrely, které držím. Chaffinch Greeningová a Tina-mou Hainesová se otáčejí a zírají na mě, jako bych byla nějaký mimozemšťan. Chaffinch — oblečená v růžovém, s dokonale načesanými vlasy — se s úšklebkem dívá na mé rybářské holíčky. Já upírám oči přímo před sebe, jako by to, čeho jsem se právě dopustila, bylo naprosto přijatelné.

Wheeler vykročí kupředu, aby si nás prohlédl. Mě obdaří zvlášť nesouhlasným pohledem. Je vysoký a vyzářuje z něj síla, ale když otevře pusou, jeho hlas je tenký a slabý.

„Nadešel čas, abyste jako ženy prokázaly svou hodnotu. Northaven vás vychoval ve ctnosti. Nyní je vaší výsadou obětovat svou čistotu na oltáři manželství.“

Co to říká? Snažím se rozluštit význam jeho nabubřelých slov. Manželství?

Připadám si jako náměsíčná. Náš osud byl daný už od dětství — ale jeho skutečnost na mě dopadá až teď.

„Starší kadeti jsou na odchodu. Brzy poté se do Northavenu na svatební dovolenku vrátí hrdinové zocelení léty služby naší vlasti. Vy budete svým manželům darovány městem a je vaší povinností jim sloužit tím, že jim budete rodit syny.“

Nedokážu vstřebat obsah jeho slov. *Starší kadeti jsou na odchodu*. Tím myslí Rye a Pipera? Kdy odplouvají? Zadívám se na Gailee, chci, aby mi to přeložila. Naši bratři odcházejí? A banda nějakých chlapů, které jsme viděly naposledy jako malé holky, přijede domů a vezme si nás do postele? Vždycky jsem věděla, že k tomu dojde, ale zdálo se mi to vzdálené, neskutečné.

„Konečně...“ zašeptá Chaffinch Greeningová. Vzrušením stojí na špičkách. To jsem jediná, koho to děsí?

„Váš sborový výcvik je téměř u konce,“ říká vyslanec. „Zbývá už jen, aby vás sbormistryně zasvětila do tajemství manželského lože.“

Podívá se na Hoopoe Guineu a ta nás všechny obdaří rozpačitým úsměvem. Nela Laneová se chichotá. Uta Maltingová se snaží zamaskovat úsměv. Tinamou Hainesová štlouchá loktem do Chaffinch Greeningové. Na svůj svatební den se připravujeme už léta, ale já jsem si vždycky myslela, že se z toho nějak vyveleču, že přijdu na nějaký přijatelný důvod, proč ze mě nevěsta nebude. Jak bych si mohla vzít někoho cizího? Miluju Rye Terna. Takové myšlenky mi víří hlavou, zatímco si nás Wheeler prohlíží.

„Jste nadějí a krásou Brightlandu. Všechny jste symboly vítězství. V příštích dnech,“ chraptí, „budou sepsány seznamy. Ty z vás, které nebudou mužům darovány jako První manželky, mají ještě šanci být vybrány jako jejich Druhé.“

Hrůzou svírám pěsti. Budu se vdávat. Rye odjede pryč. „Naši hrdinní bojovníci si vás vysloužili jako nevěsty. Každá vaše myšlenka musí patřit jim.“

Slova se ujímá Ely Greening, náš podlézavý starosta.

„Northavenské sboristky byly vycvičeny velmi pečlivě — je mezi nimi i má vlastní dcera Chaffinch. O jejich věrnosti a oddanosti vás mohu ujistit.“

Nasměruje Wheelerův pohled k Chaffinch. Zezadu ji vidím, jak se stydlivě uklání a vychutnává si své postavení. Wheeler ji hodnotí, tváří se pochvalně. Pak jeho oči zabloudí ke mně. Zarazí se. Prohlíží si krustu mořské soli na mých šatech, propocenou látku v podpaží, zacuchané vlasy, makrely, které držím v ruce.

„Jen mě mrzí, že jedna z vás považuje za vhodné přijít pozdě, a ještě ke všemu s sebou táhne večeři.“

„Omluv se, Elso Craneová,“ vyštěkne frustrovaně Hoopoe.

„Je mi to moc líto.“

Myslím, že bych mu měla říkat „pane“ nebo „vyslanče“. Nebo se stydlivě uklánět. Jenže, popravdě řečeno, Wheelerem

pohrdám jako pochcanou trávou. Zírá na mě, čeká, že budu pokračovat.

„Některé dívky potřebují pevnou ruku a doufám, že ty ji dostaneš,“ říká. „Až se vdáš, s výlety na moře bude konec.“

To je poslední kapka. Musím vidět Rye Terna.

Vyklouznu ven hned, jakmile dostaneme povolení k odchodu. Před Síní starších zhluboka dýchám. Gailee Robertsová pospíchá oddaně za mnou.

„Zapomnělas, že se na nás dneska přijede podívat?“

„Jo.“

„Vrať se dovnitř. Udobři se s Hoopoe Guineou. Řekni jí, že musela plout proti silnému větru.“

„Tu výmluvu jsem použila už mockrát.“

Vtom se k nám dopaří Chaffinch. „Jak se opovažuješ přijít do sboru a všechno tam zamořit smradem starých tresčích vnitřností!“

„Jsou to makrely,“ namítám.

„Myslíš si, že se dostaneš na seznam Prvních manželek, když se budeš chovat takhle?“

„Já mám práci, Chaffinch. Každý den vyrážím na moře a obstarávám jídlo, zatímco ty máš v hlavě akorát tak bahno.“

Neuvědomím si, že Hoopoe Guinea stojí přímo za mnou.

„Elso, manželství je tvou hlavní povinností,“ ozve se.

Zděšeně umlkám. Čas zúčtování je tady. A Chaffinch si to užije.

„Zostudila jsi mě před vyslancem Wheelerem. Zostudila jsi všechny sboristky.“

Proti Hoopoe nic nemám. Když jsem se dozvěděla o smrti svého otce, byla ke mně velmi laskavá. Ale od té doby jsem pro ni neustálým zklamáním.

„Foukal silný protivítr,“ říkám rozpačitě. Zní to tak uboze.

„Vím, že tě tvá matka potřebuje. Vím, že musíš pracovat. Ale příprava na manželství musí být na prvním místě.“

„Omlouvám se.“

„Co by si tvůj otec pomyslel, kdyby viděl, jak tě vyslanec kárá?“ ptá se. „Myslíš si, že by byl pyšný?“

Vrtím hlavou, pohled upírám do země.

„Gwyn Crane zemřel při plnění své povinnosti. Kdy se ty chopíš té své?“

Teď tala do živého.

Hoopoe odchází a sboristky ji následují. Chaffinch Greeningová se ještě otočí a škodolibě se na mě podívá. Zůstane se mnou jen Gailee.

Z Gailee Robertsové První manželka nikdy nebude. Jediný, komu to zatím nedochází, je ona samotná. Její rodina byla poskvrněna nelidmi. Když pana Robertse odvěkli do Domu proměny, ztratili jeho příbuzní své postavení. Gailee a její sourozenci teď živoří. Jejich matka po nocích pracuje, pere prádlo a spravuje haldy oblečení. Na rozdíl od válečných vdov nedostává penzi a o nejmenší sourozence se většinou musí starat Gailee. Nemá zpěvozář — ale občas mi přijde, že ve mně dokáže číst jako v otevřené knize.

„Mám se dneska večer stavit?“ ptá se. „Můžeme spolu trénovat. Pořád sis ještě nevybrala svou zvláštní dovednost.“

„Nic z toho, v čem jsem dobrá, se nepočítá.“

„Elso,“ prosí. „Mohla bys být První manželka. Tvůj táta umřel jako hrdina, to ti určitě přičtou k dobru.“

Svého vlastního otce nezmiňuje.

„Zastavím se a pomůžu ti s účesem,“ nabízí.

Sama Gailee už má vlasy upravené, vysochané do natuženého spletence, který vypadá, že s ním nic nepohne ještě několik dní. Taky vidím, že se zkoušela malovat. Rty a tváře má nalíčené červeně, na víčkách černé šmouhy nešikovně nanesených stínů.

„A jestli chceš, můžu ti ukázat, jak se vyšívá. To by se jako zvláštní dovednost skvěle hodilo. A nemůže se to zas tak lišit od opravování rybářských sítí...“

Měla bych být ohromená tím, jak je Gailee neustále plná naděje. Pozoruje ostatní, jako je Chaffinch nebo Tinamou, které jsou obě kandidátky na První manželky. Jsou pro ni záhadou, jako by jejich nadřazené chování bylo jen dalším předmětem, který se může naučit. Gailee ke mně přilnula, protože ji bráním před krutostmi ostatních. Šikánují ji. Jenže občas ztratím trpělivost a jsem na ni taky zlá. Dokáže být pořádně otravná. Celé její poslání, každičká její bdělá myšlenka se upíná k tomu, aby potěšila naše starší. Nevzdává se. To s jejím nelidským otcem mi trochu láme srdce. Nikdy jsme spolu o jeho zatčení nemluvily, ani jednou. Gaileeina matka a sestry byly prověřeny inkvizitorem i jeho Sirénem, ale podle všeho její otec před nimi svou zpěvozář tajil.

„A co tancování?“ navrhuje, když začínáme stoupat do kopce. „Vsadím se, že tancování by ti šlo. Takovou zvláštní dovednost každý muž určitě ocení. Taky jsem si chtěla vybrat tanec, ale Chaffinch řekla, že bych ze sebe akorát udělala šaška.“

„Chaffinch je jedovatá zmije.“ Podávám jí dvě makrely. „Tyhle jsem ulovila pro tvou máti,“ říkám. „Doma jich máme dost.“

Gailee si je bere s takovou vděčností, až mě to znovu rozčílí.